

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4472/07
31.01.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранка Ињац, председника већа, Зоје Поповић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником суда Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против решења тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије број 0031-10412-721/2005 од 10.04.2007. године, у предмету новчане накнаде, у нејавној седници већа одржаној дана 31.01.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Филијале Нови Сад, број I 104-5224/05-0430 од 29.09.2005. године, а којим је одбијен захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености као неоснован.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да су и првостепено и другостепено решење незаконита, јер су донета на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што је уз погрешно изведене закључке довело до погрешне примене материјалног права. Истиче да су оба управна органа погрешно утврдили да тужилац на дан престанка радног односа има преко 40 година стажа осигурања, те да је испунио услов за стицање права на пензију, па се као такав у смислу Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености не може сматрати незапосленим лицем. Наводи да је Републички Фонд за пензијско и инвалидско осигурање Републике Србије једини овлашћен и надлежан да одлучује о испуњености услова за стицање права на пензију, као и да је тај орган својим правноснажним решењем бр. 32-181.10-14047 од 03.02.2006. године, одбио захтев тужиоца да му се призна право на старосну пензију уз утврђење да укупан пензијски стаж тужиоца износи 37 година 00 месеци и 17 дана. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба неоснована.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је захтев за признавање права на новчану накнаду тужилац поднео 30.08.2005. године, када се пријавио на евиденцију незапослених лица по престанку радног односа у "ББ" дана 29.08.2005. године, на основу решења број 2528 од 29.08.2005. године. Према препису радне књижице регистарски број 5263 издате 24.08.1959. године у Врбасу, на дан престанка радног односа, тужилац је имао 40 година стажа осигурања и 62 године живота, с обзиром да је рођен 25.07.1943. године. Према потврди послодавца од 11.11.2005. године, за тужиоца су уплаћени доприноси закључно са 31.01.2002. године. Према подацима о пензијском стажу Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених Покрајински фонд за пензијско и инвалидско осигурање запослених - Филијала __, број 32-03/4-4020/2005, тужилац је закључно са 2001. годином имао 36 година, 8 месеци и 20 дана стажа осигурања. У напомени на прегледу је назначено да осигураник нема услове за остваривање права на старосну пензију јер "ББ" није измирила доприносе за ПИО од 2002. године до 29.08.2005. године.

Одредбом члана 19. тачка 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03) прописано је да осигураник стиче право на старосну пензију када наврши 40 (мушкарац), односно 35(жена) стажа осигурања и најмање 53 године живота. Одредбом члана 94. тачка 8. Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/2003 и 84/2004) прописано је да евиденција о незапосленом престаје да се води ако испуни услове за стицање права на пензију, у складу за законом.

Одредбом члана 104. став 1. тачка 1. и 2. истог Закона прописано је да се обавезним осигурањем обезбеђују права за случај незапослености и то: 1. новчане накнаде, здравствено осигурање и пензијско и инвалидско осигурање. Према ставу 2. обавезно осигурање у смислу тог Закона је обавезно учешће запосленог, послодавца и лица које самостално обавља делатности у обезбеђењу средства за остваривање права по основу незапослености.

Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је тужилац на дан подношења захтева за признавање права на новчану накнаду имао 62 године живота, с обзиром да је рођен 25.07.1943. године и више од 40 година стажа у којем је био обавезно осигурано лице по прописима о пензијском и инвалидском осигурању по основу радног односа, чиме је испунио услов за остваривање права на пензију из члана 19. тачка 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, по оцени овог суда правилно је налажење туженог да је правилно поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиоца за признавање права на новчану накнаду за време незапослености, као неоснован.

Суд је ценио и наводе тужбе који су истицани и у жалби, а које је тужени орган правилно оценио и за исте дао довољне чињеничне и правне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 31.01.2008. године, У. 4472/07

Записничар, Председник већа - судија

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МС